

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Marií Žiškovou v právní věci navrhovatele: **STROJMETAL KAMENICE, s. r. o.**, se sídlem Ringhofferova 66, 251 68 Kamenice, zastoupený JUDr. Lukášem Kuboněm, advokátem se sídlem Choteč 64, 252 26 Choteč, proti odpůrci: **obec Kamenice**, se sídlem Ringhofferovo nám. 434, 521 68 Kamenice, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce Kamenice vyhlášené obecně závaznou vyhláškou obce Kamenice č. 2/2005, kterou se mění obecně závazná vyhláška obce Kamenice č. j. 11/2000, o vyhlášení závazné části územně plánovací dokumentace obce Kamenice,

t a k t o :

Řízení **se přerušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 31. 3. 2010 se navrhovatel domáhá zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce Kamenice schválené zastupitelstvem obce dne 12. 7. 2005 a vyhlášené obecně závaznou vyhláškou obce Kamenice č. 2/2005, kterou se mění obecně závazná vyhláška obce Kamenice č. j. 11/2000, o vyhlášení závazné části územně plánovací dokumentace obce Kamenice.

Navrhovatel předně ke své aktivní legitimaci konstatoval, že je vlastníkem pozemků dotčených předmětnou změnou územního plánu a že tato změna mu znemožňuje postavit na těchto pozemcích „halu technologie HCM“, v níž by byly speciálním postupem vyráběny hliníkové tyče, a některých dalších staveb, což doložil rozhodnutími stavebního úřadu. Poukázal rovněž na škodu, která mu v důsledku toho vzniká. K samotné změně územního plánu pak namítal, že odpůrce jeho schválením překročil ve dvou případech svoji působnost, a to jednak zákazem umístění nových zvláště velkých, velkých a středních zdrojů znečištění ovzduší, jednak stanovením záplavových území a omezení v nich. Dále namítal, že napadené opatření obecné povahy bylo zastupitelstvem obce Kamenice přijato zejména proto, aby byl znemožněn jakýkoliv další rozvoj podnikání navrhovatele, poukazoval na neurčitost a nejasný výklad přijatých regulativů, jejich nerozumnost a nepřiměřenost. Pokud by měla být omezení zavedená změnou územního plánu zákonná, musela by být provedena v rozumné míře a v souladu se stávajícím využitím území. K výzvě Nejvyššího správního soudu pak navrhovatel upřesnil, že se nedomáhá zrušení celého opatření obecné povahy, ale pouze jeho některých částí, které výslovně specifikoval citací příslušných článků vyhlášky obce Kamenice č. j. 11/2000, o vyhlášení závazné části územně plánovací dokumentace obce Kamenice, ve znění vyhlášky obce Kamenice č. 2/2005.

Odpůrce – obec Kamenice – ve svém vyjádření doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 4. 2010 namítl nepřipustnost návrhu s odkazem na § 101a odst. 1 druhá věta zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), a rovněž zpochybnil aktivní legitimaci navrhovatele, neboť ten netvrdí, jaká konkrétní práva měla být napadeným opatřením obecné povahy zasažena. Podotkl, že nemá zájem na znemožnění rozvoje podnikání navrhovatele či jiných osob v obci, hodlá pouze toto podnikání korigovat platným územním plánem obce. Následně odmítl veškeré námitky navrhovatele proti napadenému opatření obecné povahy. Oprávnění regulovat výstavbu zdrojů znečištění na území obce odpůrce dovodil z § 1, 2 a 10 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon); oprávnění k vymezení záplavových území pak opřel zejména o povodňový plán obce, o absenci nesouhlasu se stanovením záplavového území ze strany dotčených orgánů státní správy a o § 66 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Napadené opatření obecné povahy podle odpůrce neznemožňuje výrobní činnost navrhovatele ani nemění a naopak zachovává existující funkční využití jeho závodu, jakož ani nemění či neruší již vydaná územní rozhodnutí či stávající podmínky provozu a využití staveb navrhovatele a námitky navrhovatele v tomto směru jsou tak zcela liché. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh zamítl.

V replice doručené soudu dne 4. 5. 2010 navrhovatel sporoval tvrzení odpůrce v jeho vyjádření a trval na důvodnosti svého návrhu. Závěrem repliky navrhovatel doplnil svůj návrh námitkou, že změna územně plánovací dokumentace se požívala přesto, že nedošlo v návrhem napadené části ke změně podmínek, na základě kterých byla územně plánovací dokumentace schválena. V této souvislosti bez bližší argumentace poukázal na odpůrcem zcela nedostatečně zpracovaný návrh zadání změny územního plánu. Změnou územně plánovací dokumentace pak podle navrhovatele došlo k zásahu do práva navrhovatele na vlastnictví a na svobodný výkon povolání.

Nejvyšší správní soud si vyžádal správní spisy a další podklady vztahující se k napadenému opatření obecné povahy a za účelem vyjasnění skutkového stavu a stanovisek stran sporu nařídil na den 6. 5. 2010 ústní jednání. V jeho průběhu předsedkyně senátu seznámila účastníky s tím, že soud zvažuje předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení dílu 7. hlavy II. části III. zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., který upravuje řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí před Nejvyšším správním soudem, pro rozpor s ústavním pořádkem. Za hlavní důvod označila absenci lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení. Zástupce navrhovatele k této otázce konstatoval, že si při podání návrhu byl velmi dobře vědom, že tak činí již nějakou dobu po přijetí opatření obecné povahy, nicméně právní úprava skutečně žádnou lhůtu nestanoví. Upozornil také na to, že se právě chystá změna územního plánu obce Kamenice, takže by nemuselo (zrušením napadeného opatření obecné povahy) dojít k nějakému nerovnému zásahu do práv oprávněných osob. Zástupce navrhovatele je k tomu ambivalentní, podle něho měl zákonodárce zřejmě nějaký důvod k tomu, proč do zákona onu lhůtu nedal. Proto se zástupce navrhovatele domnívá, že „možná“ nejsou dány podmínky pro předložení věci Ústavnímu soudu. Zástupce odpůrce konstatoval, že se setkal s návrhem novely s. ř. s., kde byla právě navrhována lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí. Tento návrh považuje zástupce odpůrce za rozumný, neboť neomezená možnost přezkumu územních plánů vlastně kdykoliv do minulosti může skutečně vést k poměrně zásadnímu narušení principu právní jistoty, a shledává omezení nějakou rozumnou lhůtou za přínosné.

Nejvyšší správní soud po provedeném ústním jednání zaujal názor, že právní úprava dílu 7. hlavy II. části III. zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. (řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí), jíž je třeba ve věci použít, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně s principem právní jistoty vyplývajícím z konceptu právního státu obsaženého v článku

1 odst. 1 Ústavy České republiky. Úprava řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části nestanoví žádnou lhůtu, ve které může návrhatel svůj návrh k soudu podat. Tato skutečnost umožňuje napadat mimo jiné i územní plány a jejich změny staré i mnoho let, pokud jsou stále v platnosti (v projednávaném případě se jedná o změnu starou pět let). Zejména otázky nedostatku pravomoci, nedostatku působnosti či formálních pochybení při procesu přijímání územně plánovací dokumentace, které v rámci soudního přezkumu mohou vést ke zrušení této dokumentace, však podle názoru Nejvyššího správního soudu vyžadují, aby byly v případě pochyb vyřešeny v rozumné lhůtě poté, co byla územní plánovací dokumentace (nebo jiné opatření obecné povahy) přijata. Časová bezbřehost právní úpravy soudního přezkumu opatření obecné povahy obecně a územních plánů zvláště vyvolává stav právní nejistoty všech osob dotčených takovým opatřením, zda, případně kdy, bude opatření obecné povahy zrušeno, a to i z důvodu sebemenšího či zcela formálního nedodržení procesního postupu v době jeho přijímání, nedostatku působnosti či nedostatku pravomoci.

Jelikož se v daném případě jedná o protiústavní mezeru v zákoně (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, publikovaný pod č. 403/2002 Sb.), která způsobuje protiústavnost celého řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, je namíste předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení celého dílu 7. hlavy II. části III. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Nejvyšší správní soud nicméně v této souvislosti doplňuje, že napadená právní úprava vykazuje i další protiústavní deficity, např. ve formě zákonného zákazu účasti dalších osob na řízení zakotveného v § 101b s. ř. s., který lze považovat za rozporný s právem na přístup k soudu ve smyslu článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

O neústavnosti platného zákona si Nejvyšší správní soud nemůže učinit právní závěr sám, protože je jím vázán. V takovém případě však předloží věc Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Z důvodu současně podávaného návrhu na zrušení citované právní úpravy přerušila předsedkyně senátu, jemuž byla věc přidělena k projednání a rozhodnutí, řízení o kasační stížnosti podle § 48 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2010

JUDr. Marie Žišková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Skokanová